

Barcelona, 7 de novembre de 1990

Estimat amic,

Acabo de rebre la teva carta del darrer dia d'octubre, en què comprovo que encara no has rebut la meva del dia 19 del mateix mes. Això vol dir que ha anat molt més lentament la meva que no pas la teva.

Bé, avui sí que només et faig quatre ratlles per anticipar-te la benvinguda, i te les escric ara, a raig, amb la intenció de poder-les portar al correu aquest mateix matí.

Es fantàstic que puguis aprofitar la teva estada d'una manera tan profitosa. Profitosa per a tu i, també, per als alumnes d'en Parcerisas, és clar, sobretot si això no t'obliga a un esforç complementari de preparació. Davant un públic universitari sempre és bastant fotut haver d'exposar alguna tesi, encara que només sigui de component visceral. Per una banda, els noiets no acostumen a ser grans llumeneres i s'ho empassen tot. Especialment, queden força parats davant algun exercici de memòria i es pensen que ho saps tot, quan la cosa és, solament, un reflex de tot el que has arribat a veure a la vida, un conjunt d'experiències, però és fàcil que n'hi hagi algun més perepunyetes que et vulgui posar a parir. En aquest cas teu, que les preguntes se't faran sobre feina feta, els passaràs la mà per la cara i encara et donaran menció cum laude.

Jo les he passat bastant magres a l'hora de redactar la ponència per al col·loqui de Lleida. La lectura de les novel·les pedrolianes quedava força lluny en el temps, ja que, per exemple, els Anònims, els havia llegit en original fa una pila d'anys, a mesura que els escrivia -1970 i 1971-, i ha plogut molt de llavors ençà. Vaig triar de seguida un tema que m'ha permès fer un treball una mica conceptual, allò de l'art pobre, l'anàlisi de les paraules per les paraules, i he bastit una mena d'estudi sobre els títols i els noms dels personatges dels llibres del nostre malaguanyat amic. La cosa, com podràs escoltar, si tens la bona fe d'assistir-ne a la lectura, veuràs que arrenca del dia que em va encarregar de la traducció d'una novel·la francesa

per a La Cua de Palla. Es deia Compartiment tueurs i em va assenyalar d'entrada que en català es titularia Víctimes en fals. Això em va estimular a revisar els setanta-un títols de l'època que va dirigir aquella col·lecció i he vist que aquest mateix joc el va repetir en una vintena d'ocasions, i sempre, al meu parer, el llibre hi va sortir guanyant. Després, he buidat alguna de les novel·les pel que fa al nom dels personatges, centrant-me en Detall d'una acció rutinària, que en té uns cent trenta, classificant-los per sexes, professions i càrrecs. En el fons, ha estat força divertit. A part, m'he permès fer algun comentari sobre la marxa, així com exposar una breu panoràmica sobre la poesia, ja que aquests dies vaig ajudar la Josefina i l'Adelais a fer una mena d'inventari dels papers que va deixar, i em vaig emportar per llegir una pila de reculls de poemes inèdits que m'han proporcionat sorpreses ben agradables. Per cert que demà, junt amb la Capmany, en Coca, en Fuster i en Cucurull patricipo en una sessió de record a l'Ateneu.

No et dic res més de l'afer del teu llibre Pedrolo contra els límits, perquè veig que vas seguint els passos que més o menys t'indicava en la carta que encara no has rebut. El temps corre tan de pressa que em penso que tu mateix podràs fer de paraula una gestió definitiva amb en Carreras de l'Enciclopèdia perquè et diguin la veritat d'una punyetera vegada. Pots explicar-li fil per randa la maniobra que et vaig exposar que vam organitzar en Gaspar i jo, de demanar possibilitats de subministrament a una distribuïdora, amb la posterior consulta a l'editorial que va negar l'existència d'existències... En fi, ja en parlarem! Es veu ben clar que en no haver-lo editat ells, i trobar-se'l en el magatzem, si és que en realitat saben on paen, fan l'orni i no en volen saber res. Tens tot el dret a exigir-los, doncs, un paper que te'n garanteixi la lliure contractació en una altra banda, cosa que ha d'obligar-los, també, a no treure al mercat, de sobte, els mil sis-cents que diuen que tenen al magatzem, ja que llavors ningú no te'l voldria re-publicar. Es clar que si resulta que no els en queda cap, bé prou que

t'haurien de pagar els exemplars venuts, oi? Es realment complicat, tractar amb editors, encara que siguin solvents...

A mi les coses ja m'han començat a anar malament en relació als premis. He quedat en tercer lloc al Gran Angular amb el llibre que, dels tres que he escrit, tenia més confiança. Ja pots comptar què passarà amb els altres... T'ho deia, oi, que quedaria tercer, en la carta anterior? I vaig haver de fer mans i mànigues, quan m'ho van anticipar per telèfon, per evitar que publiquessin una nota dient que la meva novel·la els havia agradat tant, que la volien esmentar públicament perquè s'ho mereixia. Això, sí, darrera les de dos desconeguts, guanyador i finalista -el finalista tenia una prima de tres-centes mil peles, que no hauria menyspreat!-. Imagina't quin paper més galdós! Això, que podia representar va un copet a l'esquena per a un passerell que comença, era per a mi una solemne putada equivalent a dir-me que sóc un novel·lista que promet -amb cinquanta títols publicats a l'esquena-, però incapaç de superar dos individus gairebé inèdits. Què hi farem! Tot això em passa per culpa de la febre conillera que m'ha agafat de concursar.

La Rosa no vindrà, a Lleida. Em pensava que ja havia quedat bastant clar en una de les nostres darreres converses barcelonines que se m'ha desvinculat gairebé del tot de la meua, diguem-ne, vida literària. Hi ha una separació bastant forta entre els meus dos mons, el familiar i el "professional". S'ha accentuat d'ençà que em vaig retirar de la feina. Això potser m'ha estimulat més a concursar per poder lluir d'algun èxit, i ja veus com funciona, tot plegat. Sempre li he hagut d'agrair, però, que no em lligués mai les mans i que m'hagi deixat actuar pel meu compte, però jo també he de comprendre que té dret a no compartir un ambient que no li agrada. I a mi, el que no m'agrada, és parlar-ne.

I posats a callar, no en parlem més. Em penso que encara trobaré l'estafeta oberta, ja que he renunciat a franquejar les cartes a l'estanc. Sembla que no els vingui de gust pesar-les, consultar les llistes de preus, etc. Si més no els dos que tinc al voltant de casa estan assistits per

Arbc/0125 (4)

uns veritables energúmens que no fan sinó confirmar la mala fama dels estanquers.

Una abraçada ben forta per a tots plegats que és la bestreta de la que ens clavarem entre cap i coll a principis del mes que ve.
Salut i bon viatge!